

raade er utilraadelig, at Udviklingen derfor bør foregaa jævnt og gjennem vel overveiede Skridt. Forfortælleren af Tjenestetiden har formentlig viist sig saa lidet betænkelig for Hærens Kampdygtighed, at Hæretallet har troet, under Hensyn til Befolkningens stigende almindelige Oplysning, at turde tilraade at gjøre et Skridt videre i denne Retning, som ovenfor er udviklet. Hvad det andet Punkt angaar, da skjønner Hæretallet ikke rettere end; at de Forhaabninger, man knyttede til den Ordning af de værnepligtige Befalingsmænds Ansættelse, som blev truffet i 1867, væsentlig maa betragtes som bristede. Grunden hertil maa formentlig søges i, at de Forholdsregler, som dengang bleve truffet, kun vare halve. Medens man ikke betænkte sig paa at lade de laveste Befalingsmænd, Underporaler, udtage tvungent til 9 Maaneders forlænge Tjeneste, haabede man paa i de Samsundslag, der snarest ventedes at kunne afgive Befalingsmænd af højere Grader, at finde saa megen Fædrelandskjærlighed, at naar denne støttedes ved heldigere Lønnings- og øvrige Vilkaar i Forbindelse med Drøvspejge, vilde yderligere Tvangsmidler være overflødige. Hvorledes Virkeligheden ikke har svaret til disse Forhaabninger, skal man ikke indlade sig paa yderligere at forklare; men sikkert er, at den utilstrækkelige og ofte mindre heldige Tilgang til de værnepligtige Befalingsmænds Klasse har søkket Tilliden til den hele Institution. Regeringsforlaget søger at raade Bod herpaa ved et Forsøg paa atter at forlade dette System og betydeligt forøge Antallet af Hærens faste Befalingsmænd; Hæretallet kan ikke følge Ministeriet paa denne Vej til at forlade en af de væsentligste Grundsaetninger for Ordningen af 1867, men maa meget mere nu fordre, at disse konsekvent gjenneføres, og at man ikke bliver staaende paa Halvveien, saaledes at Systemets Verdi i Virkeligheden slet ikke kan prøves. Har man ingen overveiede Betænkelighed havt ved at lade Underporaler udtages tvungent, saa kan der endnu mindre være i Veien for at udtage Korporaler og Sekondlieutenanter, hvis hele Stilling er saa meget gunstigere, paa samme Maade, naar deres Tjenestepagt ikke bliver væsentlig større end Underporalerens nu, og naar der forbeholdes forløbs Afgang for Frivillige. Dette System er fremstillet i de foreslaaede ny §§ 20—26, som man her skal henvisse til. Den Tanke, som i Regeringsforlaget er antydet, ved at udanne et Antal Menige i Rekruttskolen til Sektionsføjmænd m. m., er af Hæretallet foreslaaet udvidet til at gjælde for hele Underporalerklassen, medens Hovedvægten er lagt paa Uddannelse af dygtige Korporaler og Sekondlieutenanter. Naar der til disse Klasser faas Tilgang af de dygtigste Kræfter, som overhovedet findes i den værnepligtige Masse, saa nærer Hæretallet den Overbevisning, at de ved i Mars praktisk og theoretisk Uddannelse ikke alene

ville blive væsentlige Støtter for Disciplinen og den gode Tone i Hæren, men ogsaa blive levende Vidnesbyrd om den hele Institutions Gode til at bære Udviklingen af en sand og kraftig Folkevæbning.

Sammendragningen af samtlige disse Elever paa en Centralskole i Kjøbenhavn vil ikke alene have den Fordel at tilveiebringe en paalidelig militær Styrke — c. 400 Mand — i Hovedstaden, men ligesom Tilgangen fra de forskellige Afdelinger ikke behøver at være lige stor, saa kunne de afgaaende Elever atter fordeles fra Skolen til andre Afdelinger end dem, ved hvilke Vedkommende har tjent som Rekrut, hvilket ikke vil være uden Betydning for den unge Befalingsmands Forhold til Mandskabet.

Enkeltbederne ved dette Forslags Gjenneførelse, ogsaa for de andre Vaabenarters Vedkommende, kunne her forbigaaes, da de kunne være underkastede Ændringer i mange Punkter, hvor Forslagsstillernes Mangel paa Detailkundskab kan have ledet til mindre rigtige Talangivelser.

§§ 20—55.

De Ændringer, der ere foreslaaede i Navnene af Hærens faste Befalingsmænd, ere væsentligt Følger af den i det Foregaaende betegnede Plan, idet man forøvrigt i de fleste Enkeltbeder har holdt sig til den nu bestaaende Ordning. En mere betydelig Indskrænkning har man troet at turde tilraade, Afskaffelse af Stabssergentklassen. Ved de andre Vaaben — udenfor Fodfolket — er dette kun en Navneforandring, da man har tiltrædt Forslagene om ikke ubetydelige Forøgelse i de faste Underofficerers Antal, og disses Lønningsvilkaar vil jo afhænge af Lønningslovens Bestemmelser. For Fodfolkets Vedkommende derimod er det kun Halvparten af Underafdelingerne, der have Stabssergenter, og ved det meget formindskede Antal af Rekruter har man antaget, at disse maatte kunne undværes; det samlede Antal af Fodfolkets faste Underofficerer vil nemlig, om end langt fra i samme Grad som af Ministeren foreslaaet, saa dog i Forhold til den nuværende Ordning, blive ikke ubetydeligt forøget derved, at Reservebataillonerne omdannes til Liniebatailloner. At Stabssergeitternes hele Stilling i og udenfor Tjenesten i flere Henseender er uheldig, anerkjendes fra mange Sider, om end ikke alle Hæretallets Medlemmer kunne tillægge Ankerne imod denne Klasses Stilling den samme Vægt. Hensigten med Oprøttelsen af Stabssergentklassen var i sin Tid at skabe en Føderispøst for den fremadstræbende Dygtighed blandt Underofficererne. Foraauidt som imidlertid Vægten lægges paa de heldigere Lønningsvilkaar, ville disse for de ældre Underofficerers Vedkommende kunne ordnes paa tilsvarende Maade ved Lønningsloven, og foraauidt som man kan ønske at skabe et Opnuitringsmiddel for berettiget Værgjerrighed, har Hæretallet anvist et for-